

РЕШЕНИЕ

№ 39

гр. Велико Търново, 25.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Теодорина Д.а

Членове: Йордан Воденичаров
Владимир Страхилов

при участието на секретаря АЛБЕНА П. ШИШИМАНОВА
като разгледа докладваното от Йордан Воденичаров Въззивно гражданско дело № 20214100500556 по описа за 2021 година

За да се произнесе взе предвид:

Предмет на подадената от М. ИЛ. Д., въззивна жалба е решение №383 /24..03.2021 г. по гр.д. № 2251/2020 г. на ВТРС , *в частта му*, с която е отхвърлен като неоснователен предявения от него срещу „***“, иск за заплащане на обезщетение за неползван платен годишен отпуск за времето от 06.02.2018 г. до 07.08.2020 г. *за разликата* от присъдения-1370,34 лева, до пълния му предявен размер от 1507 лева , с молба да бъде отменено в тази му част и претенцията изцяло уважена. Навежда доводи за неправилност на решението, основани на положението , че в размера на брутното му трудово възнаграждение за м. януари 2018 г. / 662,95 лева/ съгласно нормите на чл.17, ал.1, ал.2 НСОПЗ и чл.285 КТ трябва да се включи, а не извади , стойността на ваучера за храна, както погрешно е сторил съдът, прилагайки заключението на вещото лице. В с.з. чрез пълномощника си адвокат А.Ч. от ВТАК поддържа жалбата .

Ответникът чрез пълномощника си адвокат К.К. от АК Добрич оспорва жалбата. С молба от 11.11.2021 г. е изявил воля за оттегляне на подадената срещу решението в осъдителната му част въззивна жалба.

Съдът като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235, ал. 2 ГПК събраните доказателства приема за установено и обосновава следните правни изводи:

Между страните няма спор по фактите, съставляващи основанието на предявения иск за изплащане на обезщетение за неползван платен годишен отпуск в размер на 1507 лева , чиято законова правна квалификация се извежда от нормата на чл.224, ал.1 КТ, те са установени с приетите писмени доказателства и е ненужно тяхното преповтаряне – чл. 272 ГПК.

Предметът на спора, вменен за разглеждане от въззивния съд е ограничен само до правилността на отхвърлителната част на решението, повдигаща материално правния

въпрос дали ваучерите за храна в този случай са елемент от нормативно определеното съдържание/ структура/ на brutното трудово възнаграждение при определяне на размера на претендираното обезщетение или не ?

Отговорът е отрицателен.

Стойността на ваучерите за храна е добавка към трудовото възнаграждение , т.е. има характер на вземане , който позволява да бъде отнесено в категорията на допълнителните трудови възнаграждения по смисъла на чл. 269, ал.2 КТ, вр. с чл. 6, ал.1, т.2, ал.2, ал.3 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. За да бъде обаче определен вид допълнително трудово възнаграждение елемент от нормативно определеното съдържание/ структура/ на brutното трудово възнаграждение при определяне на размера на обезщетението за непозван платен годишен отпуск, трябва да има *постоянен характер* – чл.17 , ал.1, т.3 на НСОПЗ .

За да има такъв характер трябва да е като вид от изрично посочените в текстовете на чл. 11 и чл.12 от тази наредба допълнителни трудови възнаграждения или да се изплаща постоянно , заедно с полагащото се за съответния период основно трудово възнаграждение и *да е в зависимост единствено от отработеното време* - чл.15, ал.1 и ал.2 на НСОПЗ.

Разглежданото вземане с определеност на ваучери за храна не попада / ищецът не е установил да попада въз основа на някакъв вътрешен акт на работодателя / в нито една от двете нормативни хипотези, нито се съвместява и има някаква логическа връзка с хипотезата на повелителната норма на чл.285, ал.1 КТ/ уреждаща задължение на работодателя да осигурява безплатна храна на работниците и служителите , които работят в предприятия със специфичен характер и организация на труда/ , както погрешно смята /и настоява съдът да приеме/ , ищецът .

Затова правораздавателният резултат съвпада с този на решението в обжалваната му част. Последица от оттеглянето на въззивната жалба подадена срещу осъдителната част на решението е отпадане на задължението на съда да я разгледа – чл.264, ал.1 ГПК/ равнозначно на прекратяване на производството относно нея/

При този изход на спора по двете жалби / тяхната процесуална съдба/ разностите на страните направени по въззивното производство остават за тяхна сметка, без да се прилагат правилата на чл.78, ал.1 и ал.3 ГПК.

Предвид горното , съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА по реда на чл. 271, ал.1 ГПК решение № 383/24.03.2021 г. по гр.д. № 2251/2020 г. на ВТРС в обжалваната му част , с която е отхвърлен като неоснователен предявения от М. ИЛ. Д. против „ *** , с ЕИК *** , със седалище и адрес на управление: гр.В., бул.*** № *** , иск за заплащане на обезщетение за непозван платен годишен отпуск за времето от 06.02.2018 г. до 07.08.2020 г. за разликата от присъдения – 1370,34 лева до пълния му претендиран размер от 1507 лева.

ПРЕКРАТЯВА на основание чл. 265, ал.1 ГПК производството в частта му, включваща първоначално подадена от „ *** , с ЕИК *** , със седалище и адрес на управление: гр.В., бул.*** № *** , въззивна жалба срещу решението в осъдителната му част , поради оттегляне на жалбата.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____